

Toňa z Pohraniční stráže
nar. 18.11.1971
otec: Bari von Erlenhof
matka: Britta Věžnické vrchy
majitel: Mil. Mráčková, Šumperk

31

Zpravodaj chovatelů rottweilerů

ČSCHDZ

Český svaz chovatelů drobného zvířectva

ZÁKLADNÍ SPECIÁLNÍ KYNOLOGICKÁ ORGANIZACE CHOVATELŮ ROTTWEILERŮ

Redakce Zpravodaje:

Dagmar Černá, Nad Šárkou 134, Praha 6 - Dejvice, telefon 322-573

MVDr Liber Chabr, Novodvorská 1091, Praha 4 - Bráník; tel. 464-343

Antonín Tománek, Novákových 18, Praha 8 - Libeň; telefon 821-7903

NEDOKONALÝ "MALÝ PES"???

To, co psí matka porodí, pečlivě vybalí z plodové blány a do sucha olizuje, nemá nejmenší podobnost s elegantním chrtem nebo sebevědomým rottweilerem. Je to nemotorný válec s krátkými, jakoby zakrslými nožkami, s příliš velkou kulatou hlavou a téměř neviditelným ocáskem. Hlava se neustále kyvadlovitě pohybuje z jedné strany na druhou. Tvoreček není ještě do sucha olizaný a už se zvedá ze země a hledá struky. Pohyb celého těla připomíná však spíše lezení mloka. Nožky mohou jen s vypětím všech sil posunout, těžké tělo a velkou hlavu dopředu. Tento stav se během prvních 14 dní celkem nezmění.

Zcela jiné je to u novorozeného koně nebo telete. Tato zvířata také v proporcích zcela nesouhlasí s rodiči, na první pohled však poznáme malého koně nebo malou krávu - podobnost je zde daleko větší. Po půl hodině, po krátkém procvičení trochu dlouhých noh, běží hříbě právě jako kůň, tele jako kráva; také v ostatních pohybech se zásadně podobají rodičům.

Vidíme tedy v přírodě 2 rozdílné principy, různé přizpůsobení daným podmínkám. Kone i skot žijí ve stádech a jako býložravci urazí denně dlouhé cesty. Mláďata jsou v těchto pomalu táhnoucích stádech skryta; nemají - li se stát snadnou kořistí dravých zvířat jsou nucena, hned jak je to možné, pohybovat se s nimi. Jen uprostřed velkého stáda jsou si jista životem. Přicházejí proto na svět dostatečně vyzbrojena, aby mohla stačit dospělým.

Zcela jiné je to u psovitých šelem, vlků, šakalů, kojotů, lišek atd. Žijí v malých sociálních skupinách, někteří jen v párech. Mláďata přicházejí na svět v úkrytu - obyčejně ve vlastnoručně vyhrabaném pelechu nebo doupěti, kde zůstanou po jistou dobu. Šelma lovicí utíkající kořisti si nemůže dovolit příliš

dlouhou březost. Kdyby vlčice nosila svých 5 nebo 6 mladých, až by byla dostatečně velká, aby ji mohla doprovázet na tazích za kořistí, byla by matka brzy tak nepohyblivá, že by neulovila ani myš. Proč se tedy tyto šelmy nespokojí s jedním mladým jako býložravá zvířata žijící ve stádech? To závisí na přirozeném způsobu života šelmy. Šelmy nemohou tvořit stáda; pro ně není stůl v přírodě tak bohatě prostřený jako pro stepní býložravce. Pro malou smečku je boj o život nesrovnatelně tvrdší, přináší více ztrát. Větší počet potomků zajišťuje trvání druhu; systém více mláďat musíme chápat jako přizpůsobení životním podmínkám.

Jak nutný je vrh nejméně pěti mladých, dokazuje výpočet sestavený podle pozorování ruským vědcem. Severcevem v r. 1941; týká se úhynu mladých vlků. Podle něj zahyne 45% vlčat již v prvním roce života, dalších 32% v druhém roce; to je tedy celkem 77% všech mladých vlků. Vlci se začínají rozmnožovat přibližně ve 22 měsících, je tedy pravděpodobné, že z vrhu o 3 mláďatech by přežilo jen jedno zvíře a to je mizivě málo. Při těchto výpočtech si uděláme správnou představu o tom, jak přísný musí být právě u těchto zvířat výběr týkající se životních schopností. Nejlepší řešení je, přijdou - li mláďata co nejdříve na svět a nebrání matce v lovu. Každý chovatel psů dobře ví, že v prvních 30 - 35 dnech březosti není na feně nic znát.

Zárodky rostou ze začátku zcela pomalu a nezatěžují fenu. Druhých 35 - 30 dní se vyznačuje velmi rychlým růstem plodů. Přesto však není fena nosící 5 nebo 6 mladých markantně tlustší. Na každý pád jí březost nebrání v pohybu. Dále však by to nešlo; štěňata změni ochranné tělo matky za právě tak dobře chránící pelech. Musíme se blíže podívat na takové lože, abychom lépe porozuměli vybavení novorozeného štěněte. Moskevský zoolog Ognev píše: Vlci mají velmi jednoduché pelechy. V rašeliništích na severu vyhledávají suchá místa v těžko přístupných bažinách. Dolík sám je mělká prohlubenina bez jakékoliv měkké podložky. Ve stepích si budují vlci pelech ve výmolech, úžlabinách, na úpatí příkrých svahů a břehů, kde jsou mezi dřevinami a plazivými rostlinami skrytá místa. Zajímavé je, že v pustinách a polopustých stepích žijí vlci i v norách; na př. na bajkalské stepi využívají nory vnitro asijského sviště - tarbagana. Vidíme, že vlci hledají nejprve jistý úkryt, pak v něm vyhrabou mělkou muldu. V takovém úkrytu mohou nechat vlčata celé hodiny samotná. Tehdy se právě osvědčuje nedokonalé vybavení mláďat. Nejsou schopna

opustit hnízdo a přivést se tak do nebezpečí, že se stanou obětí dravých zvířat. Tvar muldy způsobí, že spadnou vždy zase do jejího středu; nemohou se zaběhnout. Jsou tak dokonale přizpůsobená svému pelechu, že je jim pobyt mimo krajně nepříjemný. Dostane-li se některé náhodou ven, kňučí tak žalostně, že okamžitě zalarmuje rodiče, kteří ho vrátí zpět.

Nemůžeme vlastně říci, že štěňata se rodí nehotová. Jsou naopak výborně přizpůsobená prvnímu úseku života a jeho podmínkám. Nenosi-li fena mladé (jako kobyla nebo kráva) až do úplného vyvinutí, neznamena to, že opouštějí tělo Matky jako poloviční embrya. Příroda je vybavila vším, co v prvních dnech života potřebují, aby jejich další vývoj mohl zdárně pokračovat.

PRVNÍ MINUTY ŽIVOTA

Na dvou psích vrzích, které probíhaly zcela odlišně, chci objasnit, co se dá poznat na štěněti v prvních minutách života. První vrh patřil feně NO Xanthi. Pozoroval jsem porod šesti štěňat. Prvně rodičí fena "věděla" přesně, jak vysvobodit štěňata z plodové blány, jak překousnout pupeční šňůru. Štěňata do sucha olízala a o-sušila si porodní cesty. Stál jsem tehdy před těžkou otázkou. Bylo třeba utratit 2 štěňata, ve Vídni se tehdy ponechávala pouze 4 z jednoho vrhu.

Podle jakých hledisek se mají vybrat?

Jak můžeme vědět, že jsme nezahubili to nejlepší a nejkrásnější? Výběr je lehký, vyskytnou-li se ve vrhu mláďata s vadami, např. bílými skvrnami. Často se stává, že některé štěně je zmrzačené, deformované nebo příliš malé - pak není výběr žádným problémem. Jsou-li však všechna zdravá a jedno vypadá jako druhé, co teď? Pozoroval jsem malé, jak se snaží dostat k teplému břichu feny, která je stále olizovala; jen občas jim čenichem pomohla. Brzy visela 4 spokojeně mlaskající štěňata na strukách. Dvě ležela opodál; zdvihala hlavičky a pohybovala nožkami, zdálo se však, že nejsou tak hladová jako jejich sourozenci. Napadlo mi, že vlastně jejich život ještě nezačal, když nezačala pít. Okamžitě jsem je odnesl bez vědomí feny z pokoje.....

Druhý vrh patřil feně dingo - rodila také poprvé. Když začaly

přípravy k porodu, byl jsem v místnosti s pěti osobami. Všichni chtěli u vrhu být. Domníval jsem se, že by to fenu rušilo, tak to aspoň čtete v knihách pojednávajících o chovu psů. Když první návštěvník - ač nerad - chtěl odejít, vyskočila fena z připraveného pelechu, lízala mu ruku a kňučela; výrazně dávala najevo, že chce, aby u ní zůstal.

Totéž se stalo i s ostatními. Tak jsme tedy pozorovali všichni fenu, která byla zcela spokojená. Diktoval jsem své spolupracovníci údaje o průběhu vrhu a dělal jsem bleskové fotografické záběry. Během 59 minut přivedla Buna na svět 3 mladé. Druhé štěně se dokázalo již za 4 minuty po narození dostat ke struku. Bylo slyšet jak mlaská. A ta dvě zbývající? Chvilku hledala a struky nenašla. Když jsme je přiložili ke strukům, necucala. První štěně vážilo 312, druhé 310, třetí 305 g. Za 24 hodin se váha změnila: 309, 310 a 295g. Po dalších 12ti hodinách: 298, 327 a 285g. Následující den jsem třetí štěně utratil, mělo pouze 235 g. Po nějaké době jsem utratil i první, které vážilo 242 g.

Štěně č.2 - "Tánila", vážila v tom čase již 402 g, přibyla od narození 92 g. Vyrostla z ní nejživější fena dingo, jakou jsem znal. Byla neuvěřitelně šikovná a veselá, měla nevyčerpatelnou energii. Tím jsme se dostali k jádru věci. Energie Tánily nebyla produkt rafinované diety a vitamínových přípravků. Vyrostla jako všichni moji ostatní psi bez preparátů, bez umělých vitamínů, bez pokusů udržet zvíře umělým způsobem. Energie Tánily byla produktem šťastné kombinace dědičných vloh jejích rodičů. Byla jasně patrná již v prvních minutách života. K tomuto závěru mě nepřivedly jen 2 vylíčené příklady, nýbrž mnoho dalších vrhů, které jsem pozoroval. Vzpomeňme si ještě, že štěně není "malý pes", nýbrž pevně časově vymezené stadium se zvláštním přizpůsobením. Nesmíme proto při pozorování jeho životních projevů užívat měřítko, platící pro 2 - 3 měsíční štěňata nebo dokonce pro dospělé psy. Musíme najít speciální míru pro toto stadium.

Dědičné vlohy štěněte nejsou jednoduchou směsí vlastností získaných po otci a po matce; obojí dědictví se může navzájem ovlivňovat. Velmi často se to stává u přepěstovaných plemen, užívá-li se blízké příbuzenské plemnitby v opravdu negativním smyslu. Snadno dochází k degenerativním jevům, které se zase dědí dále; jedná se o poškození stavu genů.

Není žádné velké umění udržet štěňata uměle při životě. Představte si, že bych byl vypočítavým obchodníkem, nechal všechna štěňata naživu a draze je prodal. Všechna by vypadala pěkně a dostala by průkaz původu. Nikdo by netušil, že jsem podvodník, že jsem oklamal kupujícího, který se domníval, že získává plnohodnotného zdravého čistokrevného psa. Ublížil bych i psovi.

Nevydá-li v prvních minutách života štěně ze sebe vše, aby se dostalo ke struku, tak je dědičně vadné. Vnější vlivy nemohou být příčinou. Zažil jsem vrhy v teplém pokoji a vrhy při více stupních pod nulou; u štěňat se neukázaly rozdíly v jednání. Byla-li zdravá, neexistovalo pro ně nic jiného než mocné snažení po dosažení zdroje mléka ihned, jak se jejich nožičky dotkly země.

Novorozené štěně je živé stvoření, na kterém vidíme, jak je rádo, že se dostalo na svět. Často se při porodu stalo, že plodový obal byl už natržen než se štěně dostalo ven. Již v této vteřině se začala hlavička kyvadlovitě pohybovat, hledala struky. Hned potom se otevřela tlamička a ozval se slabounký křik. Matka chtěla přirozeně štěně osušit; přijímalo to jen nerado. Pokoušelo se ze všech sil, odtáhnout se z dosahu matčina jazyku a dostat se k teplému tělu.

Přizpůsobení vnějšímu světu je hotové již během vrhu, možná, že ještě dříve. Všechno nasvědčuje tomu, že zvířátko čekalo tento okamžik. Všechna jeho vnitřní energie směřuje k osvobození. Pohyby nožek jsou ještě bezmocné a nekoordinované, přece se mu však podaří dostat se cílevědomě k tělu matky. Má viditelně velmi vyvinuté vnímání tepla a pud dostat se k jeho zdroji. Malé štěně má také velmi vyvinutý hmat, strká nos hluboko do srsti matky, jakmile se k ní dostane. Při rozhrnování srsti najde bradavku, pro kterou má obzvláště vyvinuté vnímání. "Ví", co má potom dělat; sotva se bradavky dotkne no-sem, vezme ji do tlamičky a s chutí a mlaskáním saje.

Má ještě dvě další dědičné koordinace (jak vědci říkají vrozeným pohybovým vlastnostem). Je to tzv. "mléčný krok", střídavé stoupání předními tlapkami proti mléčné žláze, které vzbuzuje její větší činnost; kromě toho umí zapřít zadní tlapy silně o podklad, aby mohlo zabořit tlamičku a vyprovokovat produkci mléka.

To všechno se narozené štěně neučí, to umí. Co však je platné umění, když ho neužíváme? K užívání je třeba podnět. Odkud

pochází? Dříve se myslelo, že všechno způsobuje reakce na vnější podněty. V našem případě by to znamenalo, že narozené štěně reaguje jen na podněty, které mu dává mateřské tělo. Zcela jednoduchý pokus nás však přesvědčí, že to tak není. Vezmeme-li narozené štěně a dáme je do prázdné místnosti, bude jednat stejně - bude hledat, zdvihat hlavu, pohybovat jí ze strany na stranu, celá přední část tělíčka se bude otáčet zároveň; bude se zapírat zadními nožkami - všechno bude stejné. Přibude jen stále hlasitější kňourání. Méně viditelné je sání "v prázdně" a mléčný krok. Aby se plně uplatnily, je třeba přece jen odpovídající vnější podnět.

To znamená, že existují vnitřní pudové síly, které nutí štěně dělat tyto pohyby a které jsou pro jeho další vývoj důležité. Výzkumy fyziologie jednání Konráda Lorenze a Ericha von Holst udávají, že tyto vrozené pohyby jsou závislé na produkci žláz s vnitřní sekrecí. V určitých nervových centrech vznikají impulsy, které vedou k provádění jistých dědičných koordinací. U novorozeného štěněte je v těchto centrech vysoké napětí; štěně musí jednoduše dělat všechno, aniž by k tomu byl nutný jakýkoliv vnější podnět. Vnější vlivy, jako třeba teplo, zesilují jen účinek.

Sání a mléčný krok se ukazují silněji jen tehdy, najde-li štěně bradavku nebo nedostane-li se dlouho ke zdroji mléka. Při těchto instinktivních pohybech tvoří vyšší centra blokádu, které propustí tvorbu podnětů jen je-li skutečně dán vnější popud. Ten je pak klíčem, který otvírá zámek - uvolní se energie a následuje pohyb. Nenažde-li se dlouhou dobu žádný klíč, může dojít k nahromadění energie, která je tak mocná, že protrhne blokádu a pohyb volně proběhne. To je jednoduše vysvětlený princip dědičných koordinací, elementů vrozeného jednání, jímž dohromady říkáme pud.

Musíme si uvědomit, že za každým pohybovým elementem stojí dědičná vloha jako nositel informace. Je-li poškozená, jak tomu často bývá u domácích zvířat, následkem jejich přepěstování, pak pohyb správně nefunguje nebo je produkce podnětů k tomuto pohybu omezená. Poškozené geny se nedají vyléčit. Proto pokládám první minuty života za tak důležité. Štěně se pohybuje nepodporováno žádnou životní zkušeností, samotné, odkázané jen na to, co mu bylo dědičně předáno; pod vlivem vnitřních pudů. Intenzitu této síly můžeme a jistotou změřit, projevuje se v prvních minutách života živostí pohybů nového obyvatele země, jeho energií, rychlostí s

jakou najde struk a začne sát. Tím se liší v hodině narození sourozenci z jednoho vrhu. Jsou to individuální rozdíly, které nezávisí na náhodných okolnostech, učení a zkušenostech, nýbrž jedině na dědičných vlohách. První minuty života nám dávají neopakovatelnou možnost, přesně určit vrozenou životní sílu štěňat a budoucích psů.

Kdo chce znát pěkné cizí slovo, označující tuto životní sílu štěňat, ať si zapamatuje výraz "biotonus"; je vhodnější a má více smyslu než výrazy jako "temperament"; "aktivita" nebo "vitalita".

Eberhard Trumler

SCHŮZE VÝBORU A CHOVATELSKÉHO KOLEGIA ZSKOCH ROTTWEILERŮ

se konala ve čtvrtek 23. 4. 1974 v Praze.

Zúčastnili se: D.Černá, MVDr.Chabr, V.Hlavsa, J.Stárek, Ant.Tománek, doc.E.Weidlich a Boh.Zeman. Schůze proběhla velmi živě.

1. Pokladní knihu se všemi doklady převzal nově zvolený pokladník V. Hlavsa.
2. Datum bonitace a svodu mladých RTW bylo stanoveno na 1. 6. 1974. Místo: kynolog. cvičiště ZSKO Modřany. (Pozvánku zajistí Ant. Tománek, cvičiště Jiří Stárek, ubytování Jiří Stárek).
3. Současně se bude konat klubový přebor RTW. Budou vybráni členové, kteří se se svými psy zúčastní pětiutkání a závodů v Grábštejně.
4. Setkání se zakončí členskou schůzí.
5. Výbor klubu se bude snažit odstranit chyby v průkazech původu. (V plemenné knize zajistí s. Tománek a D. Černá).
6. Předsjezdové dotazníky zpracuje a odešle Dr. Chabr.
7. Spec. výstava RTW se bude konat 5. 10. 1974 na národní výstavě v Praze. (Propagaci ve Zpravodaji a ceny zajistí Ant. Tománek).
6. Žádost o chráněný název klubové chovatelské stanice podá Ant. Tománek. (Názvy byly dohodnuté na schůzi).
9. Žádost o dotaci na činnost klubu plánovanou v r. 1974 podají Svazu: D. Černá a Dr. Chabr.
10. Chovatelské kolegium řešilo otázku vhodných krycích psů pro feny, které se mají krýt v letošním roce. Zabývalo se problémem málo hárajících fen a nezabřezáváním.

DOTACE pro ZSKOCH - RTW

žádost o dotaci ve výši 1. 500 Kčs, na činnost plánovanou v r. 1974, schválena OK - ÚV CSCHDZ dne 16. 5. 1974.

ZAČALA VÝSTAVNÍ SEZÓNA

Obl. výstava v Litoměřicích - 7. 4. 1974 - rozhodčí Skuhravý

RTW posoudil MVDr. Daniel Stanko, který tím zároveň složil praktickou zkoušku; stává se rozhodčím pro plemeno rottweiler.

CERTA z PS - výborná I. (revers Bon. Zeman, Chomutov)

ARA z Dělové hráze - výborná II. (Majitel: Vl. Lněnička, Praha)

Kruhy umístěné v pavilonech byly příliš malé, zvláště pro velká plemena, služební psy a klusáky jako je RTW. Jak by vypadala situace, kdyby nastoupilo do kruhu více jedinců? Rozhodčí viděl psy pouze shora. Předvádění klusu v tak malém prostoru bylo směšné.

Na světové výstavě v Budapešti, pořádané v dubnu t. r. se umístil AMMON von Bahretal (majitel: M. Lohniská, Šumperk) jako CACIB a CAC MLR. Rozhodčím byl Rakušan p. Freudenthaler.

Obl.výstava v Poděbradech - 9. 5. 1974 - rozhodčí Jar. Odvárko

CORA z Roztocké dráhy-ve tř.mladých - velmi dobrá I., vítěz třídy

žádáme majitele RTW aby posílali výsledky z výstav. Jednatelce klubu!

STŘÍBRNÝ ODZNAK

ČSCHDZ udělil v březnu 1974 paní K. Lohniské ze Šumperku "stříbrný odznak vzorného výcvikáře".

DRUHÝ VRH V LETOŠNÍM ROCE

Dne 22.4.1974 vrhla fena ARINA Fra-Lu (majitel:Fr.Lukeš, Bratislava) po krytí Cidem z PS dvě štěňata, psíka a fenku.

DALŠÍ KRYTÍ V ROCE 1974

5. Dara vom Kaolinwerk x Ammon vom Bahretal

6. Certa s PS x Fargo ze Stárkova dvora

7. Arga s Brixu x Cid z PS

ZKOUŠKY Z VÝKONU

4. 9. 1974 složila Dara vom Kaolinwerk(majitel: Max Balzarek, Brníčko) zkoušku ZVW1; (psovod M. Lohniská, Šumperk).

VÍDEŇSKÝ POLICEJNÍ PRESIDENT DOSTAL ROTTWEILERA

Dr. Karl Reidinger má čtrnáctiměsíčního RTW jménem Harras. Rakouská policie užívá RTW a pokládá je za výborné a spolehlivé policejní psy. Policisté oceňují u RTW především vynikající vlastnosti: síla, sebevědomí, klid a neuvěřitelnou vytrvalost.

RAKOUSKÝ KLUB CHOVATELŮ ROTTWEILERŮ

slavil loni 50 let svého trvání. Byl založen 27. 8. 1922 v Laa an der Thaya. RTW se osvědčili ve službě u rakouské armády, kde pracují ve větším množství.

MARIA ASSANGER

majitelka chovné stanice "VON SANDHÜBELN" obdržela čestnou zlatou jehlici za úspěchy v chovu RTW.

ROTTWEILER JAKO LAVINOVÝ PES

Rottweilerka BUSCE VOM BRUCKERTOR pracuje se svým majitelem, pomocníkem horské služby ve Štýrsku úspěšně jako lavinový pes. Absolvovala zkoušky SchH I, SchH II a zkoušku záchranného psa. Podmínkou k této práci jsou především dobré nervy, síla a správné kondice. Při zkoušce hledá pes předměty zahrabané 50 cm hluboko ve sněhu a lidi v hloubce 3 - 4 m pod sněhem. Samozřejmě jsou dlouhé pochody v zimě za každého počasí, obětavost a idealismus majitele psa.

ZEMŘEL JAKOB KOPF

majitel známé chovatelské stanice "VON DER GAISBURG", zastával dlouhý čas funkci poradce chovu RTW v NSR. Měl víc než 100 vrhů.

AJAX VON KURSAAL

otec importované fenky Cory von der Ostalb se stal krajským württenberským vítězem ve výkonu. Vedla ho jeho třináctiletá majitelka Ute Freiburg.

ROTTWEILERY NA SLOVENSKEJ NÁRODNEJ VÝSTAVE PSOV

Slovenská národná výstava bola v Bratislave na jazdeckom stadione slávie SVŠT, v dňoch 25. -26. 5. 1974. Rotvajlerov posudzoval známý me-zinárodný rozhodca p. Odvárko, v sobotu 25. mája. Titul víťaza Slovenskej socialistickej republiky v triede pracovnej si odniesol do Šumperku Ammon v. Bahretal pani M. Lohniskej. Okrem tohoto úspechu sa presadil aj v tvrdej konkurencii v boji o najlepšieho psa výstavy ako druhý najkrajší pes za výbornou fenou NO. Jeho dve dcéry - Hatty Kralický Sněžník a Cherry Kralický Sněžník neurobili svojmu otcovi hanbu, keď Hatty dr. Holého z Kremnice získala v triede mladých známku výborná, víťaz triedy mladých a Cherry p. Hrbotické zo Šumperku v triede dorastu známku veľmi nádejná, víťaz triedy dorastu.

O rotvajlerov bol na výstave dosť veľký záujem jednak pre ich nezvyklý, impozantný zjav a jednak pre ukážky obrany, ktoré v rámci ukážok výcviku predviedol Buck Ladin dvorec p. Lazára z Bratislavy, škoda bola, že ho po peknom razantnom zákroku pri kontrolnom výkone musel majiteľ zobrať z rukáva osobne.

Dr. Hollý

ČLENSKÉ PŘÍSPĚVKY ZAPLATILI DODATEČNĚ;

59. Drtílková	62. Macoun	65. Polák	66. MUDr. Štefanová
60. Janoušek	63. K. Mašková	66. Rottmann	69. Šmídová
61. Korčák	64. Osička	67. Rumrcichová	70. Tuzar

70 členů vyrovnalo příspěvky klubu na letošní rok. Upozorňujeme všechny členy, že toto je poslední číslo, které obdrží ti, co dosud nezaplatili. Podle stanov ČSCHDZ musí být příspěvky uhrazené do 31.3.

ZPRAVODAJ - vydává ZSKOCH rottweilerů - pouze pro své členy

PRAHA - Červen 1974